

Duran i Lleida

"Vet aquí un tema d'efecte segur: especular sobre les cares noves del consell executiu i a la vegada sobre les relacions entre Duran i Jordi Pujol, un joc d'aproximacions que el comentarista a continuació fàcilment contrasta amb el joc de distàncies entre Duran i Miquel Roca."

ARXIU

Jacques Santer.

Dilluns, 12. Un missatger amb aires de rígid guerrer de l'infern ve més o menys a encastar-se a la porta del taxi. Per sort no passa res, i el missatger queda dempeus, com si no sabés què li ha succeït. Un cop de ferralla, la imprecació del taxista, maleint les zigzagues dels missatgers per la circulació de Barcelona: papers sobre el capó. Un incident sense cap significació enmig de l'ordre caòtic de la gran ciutat: un fet que només afecta tres individus sense identitat, però els tres ho contarem a casa, el taxista en parlarà a tots els seus clients i al bar de tota la vida, el missatger —un jove que segurament estudia per ser director de cinema a Hollywood— ho explicarà als amics, camí d'alguna sessió amb el dalai lama, com si els tres de fet visquéssim al mateix petit poble.

Dimarts, 13. "L'oportunitat presidencial ara és per Raymond Barre", em diu Xavier Domingo, veteraníssim observador de la política francesa. És possible, però d'entrada sembla una oportunitat per una Unió Europea menys cartesiana i més empirista. Kohl confiava molt en l'aliança amb un Delors a l'Elisi, per convertir la conferència intergovernamental de 1996 en una mena de refundació de Maastricht. Finalment, el lent seguici de Jacques Santer s'acosta a Brussel·les, amb un bon equipatge de sensatesa i consolidació, amb l'experiència política que la Comissió no pot enfrontar-se als països-membres de la Unió Europea. Amb Xavier Domingo, dinem al

CARME PUÉRTOLAS

Josep Duran i Lleida.

Roig Robí, sense perdre la gana per mor de les lluites fraticides de la dreta francesa. De cop i volta, la conversa arriba a Mendès-France: "Un estadista, sens dubte, encara que fos un gran enemic de la beguda. Ens hauria fet beure llet a tots per decret. Aleshores entraves a un bar i per demanar un got de llet deies: "Un Mendès!". En realitat, la Indo-xina va destruir-lo. Quin gran jueu, quina fascinació dels grans líders", diu Domingo. Ens empassem la nostàlgia amb la delicada fluïdesa d'un whisky de malta.

Dimecres, 14. Per Onda Cero, Josep Duran i Lleida —líder d'Unió Democràtica— suggereix que potser és l'hora d'introduir algun ajust al consell executiu de la Generalitat. "Benvingudes siguin les suggerències de Duran i Lleida", solen dir els comentaristes polítics, sobretot quan no hi ha notícies. Vet aquí un tema d'efecte segur: especular sobre les cares noves del consell executiu i a la vegada sobre les relacions entre Duran i Jordi Pujol, un joc d'aproximacions que el comentarista a continuació fàcilment contrasta amb el joc de distàncies entre Duran i Miquel Roca. Aleshores convé citar el cas, per exemple, de Vic, amb tot de picabaralles entre Convergència i els homes d'Unió. Ara bé: Duran i Lleida també s'exposa molt al risc de convertir-se no en un polític amb missatge sinó en un polític missatger.

Dijous, 15. Ahir el *zapping* de mitja nit em va fer sentir les declaracions de Radovan Ka-

nissatger o missatge

ARXIU

Jimmy Carter.

radzic per telèfon, a la cadena CNN, proposant una nova contraprestació, amb l'ajut de Jimmy Carter. Són meravelles de la comunicació global i era fàcil imaginar el daltabaix a les agències de notícies de tot el món i els redactors de nit en el dubte sobre si destacar la notícia o deixar-la passar com una enèsima mangarrufa de Karadzic. En tot cas, ja semblava determinat per la història que qualsevol dia Jimmy Carter havia de solucionar la crisi de Iugoslàvia, de bracet amb Karadzic.

Divendres, 16. Passa per Barcelona un conegut escandinau, periodista d'un escepticisme de quantia, i a la vegada d'una gran curiositat, ferotge i dispersa. De totes totes, sigui com sigui, vol comprar algunes figuretes de caganer. Està molt intrigat per les teories de Robert Hugues sobre Catalunya i el caganer, l'humor escatològic i la sinceritat excrementícia. Anem al mercat de Santa Llúcia i, com sempre, m'arriba fins el cor un sacsada sentimental, de records indestruïbles d'infància, de mites perduts, de veus del passat familiar que retornen, entre moltes i peces d'escorça, les mirades dels nens, l'home de la barretina i l'ingenuïsm professional de les figures de terrissa. Trobem dos, tres, quatre caganers. Cada vegada, l'amic escandinau riu, com si no s'ho cregués del tot. Cul enlaire, barretina al cap, el caganer disposa els seus excrements ben arran de la cova on va néixer Jesucrist, mentre els tres reis d'Orient arribaven pels camins del desert. Un expert espontani

CARME PUÉRTOLAS

La Fira de Santa Llúcia.

ens ha dit que la varietat de caganers ha minvat molt, com si anéssim a un procés de despersonalització, etc. Penso que per un atzar de la cultura global, quatre caganers passaran el Nadal molt al Nord, a dues passes d'una sauna de veritat.

Valentí Puig